

Místní organizace ve Vrbně pod Pradědem si Vás dovo-luje pozvat dne 20.3.2004 na "14. ples Republikánů", který se koná ve velkém sále restaurace Mír ve Vrbně pod Pradědem. Ktanci, poslechu a dobré náladě hraje známá olomoucká hudební skupina L.I.F. Kvalitní občerstvení zajistí personál restaurace Mír. Bohatá tombola zajištěna. Účast na plese přislíbil i předseda RMS PhDr. Miroslav Sládek. Cena slosovatelné vstupenky je 100 Kč. Předprodej vstupenek pro místní je v kavárně "U Dvořáků".

Kdo bude mít zájem o nocleh, je nutno si ho objednat do 8.3.2004 a zaslat závaznou, nenávratnou zálohu 150Kč složenkou na adresu:

Cyril Malec
Kopečná 412
793 26 Vrbno pod Pradědem
Veškeré informace
na telefonu 737 489 582
Těšíme se na Vaši hojnou účast!

TABU díl II - Téma dnešního úryvku je zcela jasné. Otázka proto zní: Jste přesvědčeni o tom, že tyto rozdíly mezi rasami skutečně existují?

Rozdíly v IQ mezi rasami

Rozdílné prostředí a selekční tlaky, ve kterých se jednotlivé rasy a populační skupiny vyvíjely, jsou příčinou toho, že se rasy od sebe liší v průměrné inteligenci.

Rasa/etnická skupina	Lokace	Klimatické podmínky	IQ
Mongoloidé	Severových. Asie	Chladno	105
Europoidé (v Evropě)	Evropa	Mírné pásmo	100
Europoidé (v jižní Asii)	Indie	Mírné – tropické	91
Američtí indiáni	Amerika	Mírné – tropické	90
Australané	Austrálie	Mírné – tropické	90
Euro-negroidní hybridi	USA, Británie	Mírné - tropické	84
Negroidé	Afrika	Tropické – subtropic.	75

Podle: Lynn (1997) *

* (Výzkumy inteligence v Africe probíhaly převážně na vzorku populace, o kterém se dá předpokládat, že byl nějakým způsobem "pozitivně" vybraný tzn. např. na těch, kteří dokončili školní docházku, lidech, kteří měli zaměstnání, event. žili ve městech. V jednom z posledních výzkumů (Rushton a Skuy, 2000) se zkoumala inteligence vysokoškolských na University of Johannesburg. IQ europoidů bylo v průměru 104 bodů, IQ negroidů 84 bodů.)

Vizuálně prostorová inteligence mongoloidů

Mongoloidé dosahují lepších výsledků IQ než bílí a nezáleží na tom, jestli je to v Kanadě, v USA nebo v jejich původních zemích (i když faktor selektivní migrace je nutno přičíst jistou roli). Rushton (1997a, s. 133-144) sumarizuje:

* V USA dosahují vysokých výsledků v matematických testech (nad 650 bodů v Testu školních schopností, tzv. SAT) Američtí mongoloidé jsou v této kategorii výsledků zastoupeni dvakrát více, než je národní průměr. To platí i pro děti z chudých rodin, např. indočínských uprchlíků, kteří do USA emigrovali na člunech (tzv.boat people). Jejich děti dosahují lepších výsledků než europoidé, a to především v matematice.

* IQ mongoloidů v USA, Kanadě, Evropě, Japonsku, Hongkongu, Tchaj-wanu, Singapuru a Číně se pohybuje v rozmezí 97-116, střední hodnota je 106. Jejich verbální IQ je však o 10 až 15 bodů menší než jejich vizuálněprostorové IQ. Verbální IQ mají v průměru nižší než europoidé.

* Mongoloidé v USA dosahují podle předpokladů výborných výsledků ve vědě, architektuře, inženýrství, což odpovídá jejich převaze ve vizuálněprostorovém IQ, hůře si vedou v profesích, které kladou důraz na používání jazyka, např. v žurnalistice a v právu.

Průměrný výsledek na škále, která měří zastoupení různých etnických skupin v různých profesích proporcionálně k počtu obyvatel v populaci, je 100. Pokud má některá skupina 200, znamená to, že její příslušníci jsou v té které profesi zastoupeni dvojnásobně, než by odpovídalo jejich celkovému počtu v populaci. V 80. letech měli etničtí Číňané ve vědě koeficient 600 a v právu 24. Zastoupení Afroameričanů bylo zanedbatelné ve všech sledovaných položkách. Environmentální teorie by předpověděla, že bílí Američané budou v USA úspěšnější než mongoloidé, ale je tomu naopak. Mackintosh (2000, s. 167) uvádí, že čínští Američané dosahují úspěchů ve vzdělání a zaměstnání odpovídajících IQ 120, což je více, než je jejich skutečné IQ. Dalším faktorem jsou zde pravděpodobně osobnostní charakteristiky jako píle, vytrvalost a citlivost. *

*(Otevřenou otázkou je, jakou část původní populace tvoří imigranti. Eysenck (1971,s.47) se domnívá, že např. Italové, Španělé a Řekové v USA jsou méně schopní a inteligentní než průměr jejich původní populace / právě proto byli nuceni se vystěhovat/. Opačná situace je s Iry. Irsko, které bylo pod nadvládou Anglie, opouštěli lidé s vyšším IQ.)

Patnáct bodů

Průměrný rozdíl mezi bílými a černými Američany je 15 bodů, což znamená, že pod bílým průměrem je 88% černých a 50% bílých.* Jensen (1998,s.351) uvádí, že se tento rozdíl téměř nezměnil za posledních 80 let, kdy se IQ měří, a objevuje se již ve třech letech věku, což znamená, že jeho příčinou nebudou rozdílné prostředí, event. rasová diskriminace, ale genetické dispozice.**

Eysenck (1971,s.4647) se domnívá, že Afroameričané tvoří méně inteligentní segment africké populace, a to ze dvou důvodů:

* Inteligentnější se nenechali chytit,

* Kdo nebyl "hloupý a submisivní", byl zabit otrokáři nebo snadno ovladatelné černochoy; inteligence byla v těchto specifických podmínkách selekční nevýhodou (tzv. counterproductive).***

To, jaká část populace migruje, závisí na mnoha okolnostech a nedá se zevšobecnovat ani jedním směrem. Migrovat mohou lidé za prací (např. stavba železnice v USA v 19. století přilákala mnoho Asiátů), nezaměstnaní z

ekonomicky slabších částí (zemědělský jih Itálie), ale také odborníci, kteří cítí, že mají na víc, než mohou dosáhnout ve vlastní zemi. Zajímavou analýzu problému podává Borjas (1987). Domnívá se, že imigranti tvoří v podstatě dvě skupiny lidí z opačných konců normálního rozložení Gaussovy křivky. Rozhodující pro imigraci je, jakou změnu životní úrovně může imigrant očekávat. Současné USA podle názoru přitahují:

a) vysoce kvalifikované pracovníky ze zemí, ve kterých je silný sociální stát a menší rozdíly v příjmech.
b) málo kvalifikované pracovníky, ze zemí, kde je slabší sociální politika a větší rozdíly v příjmech (např. země třetího světa).

Zajímavá by byla analýza struktury zahraničních pracovníků ze zemí bývalého SSSR v ČR.

* Rozdíl však není o mnoho větší než průměrný rozdíl mezi dvěma sourozenci vychovávanými společně ten je 11 bodů. Průměrný rozdíl mezi dvěma lidmi níhodně vybranými z populace je 17 bodů.(Jensen,1998,s.351)

** Je možné, že negativní korelace mezi fertilitou a IQ působila proti jakémukoli faktoru, snižujícímu průměrný rozdíl mezi černochoy a bělochy. O této problematice více v části Eugenika.

*** Námítkou proti této teorii by mohlo být, že současní potomci těchto otroků jsou podstatně agresivnější než bílá populace v USA. Na druhou stranu je možné, že jsou méně agresivní než ta část černochoy, která zůstala v Africe.

Admixture

Je důležité si uvědomit, že většina Afroameričanů jsou kříženci s bílými (mají zhruba 25% bílých genů). Jejich průměrné IQ je 85 bodů. Čistí negroidé mají asi 70 bodů (Rushton, 1997a, s. 136-137). Lynn (1991b) uvádí, že Afroameričané mají 25% admixture s bílými na severu a 10% na jihu USA. Stupeň zkřížení koreluje s výškou IQ. Největší rozdíl v IQ mezi bílými a černými je na jihu a směrem na sever se zmenšuje. Pro skupinu negroidů s nízkým IQ znamená každé procento europoidního předka jednobodový nárůst "genetického" IQ. Tento nárůst ztrácí účinnost nad hranici IQ 100.*

* Při současném trendu křížení bílých a černých Američanů by bylo potřeba asi 120 generací, aby se obě populace geneticky vyrovnaly (zatím proběhlo cca 10 generací).

Dědičnost inteligence

Jensen (1998,s.169) uvádí, že korelace mezi IQ rodičů a potomka je $r = 0,400,50$, pokud je měřena v dětství, $r = 0,600,70$ v adolescenci a mladé dospělosti a blíží se $r = 0,80$ v dospělosti. Průměrná tolerance IQ mezi biologickými sourozenci vychovávanými společně je $r = 0,49$, pokud jsou vychovávaní odděleně $r = 0,24$ v adolescenci a $r = 0,47$ v dospělosti.

Prostředí, adoptivní rodiny a IQ

Jensen (1998) sumarizuje výsledky výzkumů:

* Prostředí hraje ve vývoji inteligence daleko menší roli, než by si mnozí lidé přáli. Není důkaz, že by faktory sociálního prostředí měly velký vliv na IQ, zvláště v adolescenci a později, kromě případů extrémní deprivace.

* Děti vychovávané v adoptivních rodinách profitují v průměru o 9 bodů v porovnání s tím, jaké by bylo jejich IQ, kdyby byly vychovávané biologickými rodiči. Maximální zisk z prostředí je mezi 1012 body. (To však nutně nemusí znamenat nárůst g.)

* Experimentální pokusy zvyšit IQ dětí, u kterých jsou hereditární předpoklady pro nízké IQ a slabé školní výkony, se dosáhlo jen malých, pokud vůbec nějakých úspěchů.

* Bílé a černé děti vychovávané ve stejném prostředí (bílé rodiny střední vrstvy) se liší v IQ tak, jak se očekává na základě IQ jejich biologických rodičů.

* IQ adoptovaných dětí v průměru více koreluje s IQ biologických matek než s IQ adoptivních matek, i když s nimi biologické matky neměly žádný kontakt. (IQ biologického otce je u většiny studií adoptovaných dětí neznámé.)

* Korelace IQ geneticky nepříbuzných osob, které byly vychovávané společně, je $r = 0,25$ v dětství a $r = 0,01$ v dospělosti. S postupujícím časem mizí vliv prostředí na IQ a zvyšuje se podíl dědičného základu.

Jeden z typických výsledků adopce do bílé rodiny ze střední vrstvy je znázorněn v tabulce (Weinberg, Scarr a Waldman, 1992).

	Věk 7	věk 17	Školní úspěšnost v percentilech
Oba biologičtí rodiče černí	97	89	42
Jeden biologický rodič bílý a druhý černý	109	99	53
Oba biologičtí rodiče bílí	112	106	59
Neadoptované děti s oběma rodiči bílými	117	109	69

Černé děti v adoptovaných rodinách se nepodobaly svým bílým sourozencům. Ve věku 7 let bylo jejich IQ srovnatelné s IQ jejich bílých sourozenců, ale o deset let později kleslo k jejich populačnímu průměru a totéž platilo pro školní úspěšnost. Prostředí může ovlivnit vývoj adoptovaného dítěte do puberty, pak již ne a dochází k regresi.

Pokračování přístě

Československo-polská konfederace

(historie, ale i perspektiva pro budoucnost)
Dne 1. května letošního roku se stane ČR oficiálně součástí Evropské unie. Bude tak zakončen proces trvající od počátku 90. let minulého století. V něm byli občané prakticky jednostranně se stále zvyšující frekvencí a intenzitou přesvědčováni, že vzhledem k naší početnosti a geopolitickému umístění, nemáme v současnosti ani jinou

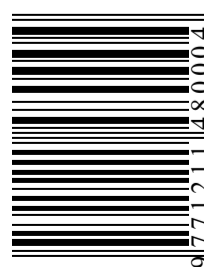
možnost. Vše doplněno vyhlídkami na světlé zítřky. Stejně, jako v jiných věcech propagandisté polistopadové vládnoucí garnitury nemají pravdu. Avšak díky opomíjení různých daných faktů občany, plynoucí z konformity, ale především z totální lhovosti k veřejnému dění, měli svoji úlohu značně usnadněnu. V této souvislosti prakticky vůbec nepadla zmínka o velké možnosti a perspektivě spolupráce a rozvoje západoslovanských národů a států, nad nimiž visí v procesu globalizace největší hrozba. Přijetím vlastní koncepce mezinárodní integrace bez poručnictví NATO a EU by byla vytvořena účinná možnost k uhájení národního vlastnictví hospodářství a zvláště půdy. Dějiny nám

v tomto směru dávají vzor v podobě jednání o čl. polské konfederaci, která probíhala za 2. světové války.

O užší spolupráci po obnovení samostatnosti se uvažovalo už v letech 1. světové války v řadách představitelů polské a československé zahraniční akce. "Bez svobodného Polska nebude svobodného Československa. Bez svobodného Československa nebude svobodného Polska", napsal T. G. Masaryk. Poválečné hraniční spory o území na Těšínsku, Oravě a Spiši, které řešila nejprve tzv. konference velvyslanců dohodových velmocí a poté Rada Společnosti národů, se však staly zárodkem dalších menších či větších nedorozumění i v celkových

vztazích. Averse z polské strany nepolevila ani po nástupu nacismu v Německu, který hlásal zcela nezakrytý výbojný pangermanismus. Vedla k odmrštění návrhů čs. Diplomacie na sblížení k obraně vůči tomuto nebezpečí a naopak k přijetí líceměrné nabídky z Německa na uzavření smlouvy o neútočení (26. ledna 1934) s platností na 10 let ... Bezcharakternost, zrádnost, zaslepenost a neprozíravost "velmocenských" politiky polských vládnoucích kruhů se pak nejvíce projevila podílem na zničení Československa v letech 1938-39. Na což Polsko a polský národ katastrofálně doplatil.

Dokončení na straně 2

Československo-polská konfederace

Dokončení ze strany 1

Přítom společný postup ČSR a Polska v roce 1938, třeba i jen v politické rovině, by musel brát na zřetel nejen v Berlíně, ale svůj přístup by musel upravit rovněž Západ. Mohl změnit historii a zabránit zničení desítek milionů lidských životů v následujících letech. S tímto argumentem prezident E. Beneš již od podzimu 1939 prosazoval myšlenku těsného státního propojení s Polskem. "Byl jsem přesvědčen, napsal ve svých Pamětech, že je nezbytné nešetřit úsilí, když můžeme této stále hrozbě (Německa, pozn. V.M.) čelit tím, že na východě vybudujeme trvalé československo-polské sdružení". Na druhé straně došlo také k radikální změně. Do čela exilové vlády se dostal po polské porážce na podzim 1939 generál Władysław E. Sikorski, voják, politik a státník (předseda vlády 1922-23), jenž stál ve veřejné opozici proti předválečnému kurzu polské zahraniční politiky. To mu pomohlo získat velkou autoritu v domácím i zahraničním odboji (od 7.11.1939 hlavním velitel polské zahraniční armády) a mezi polskou diasporou ve světě vůbec. I on byl rozhodným zastáncem vybudování nadstandartních styků mezi Polskem a ČSR.

V roce 1940, kdy německá okupace ohrožovala samotnou národní existenci západních Slovanů, začaly první kontakty mezi čl. a polskou exilovou vládou v této věci. 11.11.1940 byla uzavřena deklarace o úzkém poválečném politickém a hospodářském spolku. Na tiskové konferenci zástupci obou vlád za přítomnosti mluvčího britské vlády podrobně vložili obsah deklarace a další společné záměry. Nelehká mezivládní jednání pokračovala během celého roku 1941. Oficiální fórum představoval společný koordináční výbor. Dalším mezníkem se stal 19. leden 1942, kdy v Londýně ministři H. Ripka (ČSR) a E. Raczynski (Polsko) podepsali jménem svých vlád dohodu, obsahující ve čtrnácti bodech konkrétní základy budoucí čl. polské konfederace.

Po schválení oběma vládami byl tento akt oznámen 23.1.1942.

Suverenita Československa a Polska neměla být tímto svazkem zásadně narušena, každá země si měla podržet vlastní hlavu státu, vládu, parlament, armádu atd.. Konfederace mohla přijmout i jiné státy se shodnými životními zájmy. Cílem konfederace byla společná politika zahraniční, vojenská, hospodářská, finanční a sociální. Armády v době míru měly mít společný štáb, při současném fungování generálních štábů každé země. V případě války se počítalo s jedním vrchním velením. Stanovila se jednotná politika zahraničního obchodu, sjednocení cel a zřízení celní unie. V každém státě měla zůstat národní měna, stejně jako dvě emisní banky. Daňové systavy měly být koordinovány. Silnice, železnice a přístavy byly dány ke společnému použití. Státy se zavázaly vzájemně podporovat svoji politiku. Bylo dohodnuto jednotné právo pobytu, zaměstnání a pohyb osob po celém území konfederace bez pasů a víz. Domluvena spolupráce ve školství a výchově, státy konfederace navzájem uznaly své vysokoškolské a vědecké tituly. Společně bylo řízeno soudnictví a věci právní. Každému občanu se zaručovala svoboda názorová, vyznání, shromažďovací a spolková, právo na nezávislý soud, právo na kritiku vlád a rovný přístup k vykonávání všech funkcí ve státě.

Obě vlády se shodly, "že zajištění společné politiky ve výše uvedených oborech vyžaduje vytvoření společných orgánů konfederace". Dosah uvedených politických aktů na první pohled přesahoval dimenzi ČSR a Polska. Plně uvědomění této skutečnosti vyjadřuje oboustranně přijatá zásada, že "konfederace se nezúčastní žádná ze sousedních velmocí". E. Beneš a především W. Sikorski nepovažovali nový útvar na důležitém místě Evropy za nějaký symbolický prvek, ale jako mocenského partnera jak vůči Západu, tak vůči Východu.

Faktická neexistence ČSR a Polska však měla za následek silné omezení vlastního rozhodování a nutila k závislosti na libovůli velmocí. Z nich Velká Británie zpočátku myšlenku čl. polské spolupráce podporovala. Postupem války, jak se dostávala pod vliv USA přizpůsobovala své stanovisko americkým zájmům. Cílem USA po porážce nacistického Německa bylo rozdělit se o vliv ve světě pouze ze silou, již tehdy musely respektovat sílu Sovětského svazu. V praxi to znamenalo stále otevřenější uznávání střední a jihovýchodní Evropy za "pásmo bezpečnosti SSSR", použijeme-li označení F.D. Roosevelta. Jinak do toho neměl nikdo co mluvit. Potvrzují to například i slova Ch. de Gaulla, že pro Spojené státy "byl návrat Francie mezi velmocí v rozporu s jejich zájmy".

Od počátku roku 1943 dostával konfedační projekt díky tomu stále větší trhliny. V polovině dubna vypukla katynská aféra a odezvy londýnských Poláků na ní Sověti využili k vypovězení diplomatických styků s jejich zahraniční vládou (27.4.1943). SSSR v plánech na poválečné uspořádání středoevropského prostoru s ustavením jakéhokoliv spojení mezi Polskem a ČSR samozřejmě nikdy nepočítal. Velkou ranou byla smrt premiéra W. Sikorského při leteckém neštěstí na Gibraltar 4. července 1943. Jeho osobnost mající mezinárodní prestiž jednoznačně vadila a proto okolo této havárie panuje mnoho otazníků. Konference protihitlerovské koalice na nejvyšší úrovni tzv. Velké trojky (Roosevelt, Stalin, Churchill) v Teheránu (28.11.-1.12.1943) a potom na Jaltě (4.2.-11.2.1945) jasně stanovily velmocenské řešení nastolených otázek. To znamenalo definitivní krach úvah o uvedení čl. polské konfederace do života.

Kdyby byly záměry dohody z roku 1942 realizovány změnily by osud nejen Poláků, Čechů a Slováků, ale i osudy Evropy a světa v druhé polo-

vině 20. století. Představovaly by vzor a pokrok pro celé Slovanstvo. Historie však žádné "kdyby" nezná, nicméně minulost neumírá a nemíží beze stopy. Rovněž v nynější době by takové spojení změnilo tyto osudy. Neboť společný potenciál ČR, Slovenska a Polska se rovná potenciálu německému a v zemědělské půdě a surovinových zásobách jej převyšuje. Zahrnovalo by 55 milionů slovanských obyvatel a jen celkovou přirozenou vahou zlepšovalo též postavení Lužických Srbů v Německu. Tento prostor by bezpochyby vytvořil i lepší podmínky pro rychlejší průběh opětovného sblížení českých zemí a Slovenska. Vůle vytvářející uvedené dílo si, ale musí klást vyšší cíle ve všech směrech, aby mělo smysl a nekleslo pouze na úroveň visegrádské čtyřky. Povrchní člověk samozřejmě může toto zbagatelizovat jako utopii, poukazem na současnou realitu, zdánlivě vzdálenou podobným úvahám. Ovšem dějiny rozhodně neskončí naším začleněním do EU. Zápas za národní existenci v té či oné formě musí být veden neustále pokud chceme zůstat národem a tím i hrdými jedinci. Proto není od věci připomenout možnosti vyplývající z více než šesti desítek let starého dokumentu o československo-polské konfederaci.

Vladimír Mlejnecký

Použitá literatura: Beneš, E. Paměti. Od Mnichova k nové válce a novému vítězství, Praha 1947 de Gaulle, Ch. Válečné paměti 1940-44, Praha 1989 John, M. Československo a ČSR 1914-1938, Beroun 1994 Kol. autorů Vojenské dějiny Československa díl IV. (1939-45), Praha 1988 Táborský, E. Prezident Beneš mezi Západem a Východem, Praha 1993 Šťovíček, I. Jednání o Československo-polské konfederaci 1939-44 sv. I IV. Valenta, J. (Čsl. diplomatické dokumenty), Praha 1994

Nesplněné sliby trojbarevné vlády ČSSD s kolaboranty z US-DEU a KDU-ČSL

Na své předchůdce ve zdravotnickém resortu navázala ČSSD poměrně úspěšně tím, jak měnila ministry zdravotnictví; I. David podle očekávání potvrdil vratkost zdravotnického křesla a byl vystřídán B. Fišerem. Sociální demokraté ovšem následovali předchozí politické garnitury i v jiném, důležitějším ohledu: většinu ze svých předsevzetí nedokázali zatím splnit. Nemocnice mezitím oznámily za loňský rok o takřka miliardu vyšší ztrátu než v roce předchozím...

Jedno snad přece: volební program ČSSD sliboval, že "významnější omezení solidarity ve financování zdravotní péče je ve vztahu k občanům s nízkými příjmy, nemocným a starým nepřijatelné". Tento příslib odpůrcům dalšího zvyšování přímých plateb pacientů se Zemanově vládě podařilo dodržet. Nebylo to ovšem nic obtížného, stačilo zachovat současný status quo. To pravice vlády měly obtížnější úkol, když se snažily zavádět politicky tak kontroverzní krok, jakým je vyšší finanční spoluúčast nemocných při léčbě.

Oč úporněji však vláda ČSSD přесvědčovala své politické odpůrce, že finanční potíže nemocnic a ordinací lze vyřešit větší systematickostí v rozdělování peněz z našich společných kapes a tužší kontrolou toho, jak se s nimi nakládá, o to více právě v této oblasti selhal.

Když se sociální demokrate ujmali vlády, vycházeli ve zdravotnictví z tzv. konsolidačního programu do roku 2000. Podle něj měla vznik-

nout hierarchizovaná síť zdravotnických zařízení (tzn. nejnáročnější lékařská péče v největších nemocnicích), nemocniční lůžka měla být ze třiceti procent např. přeměněna na velmi nedostatková místa pro dlouhodobě nemocné pacienty. Podle téhož programu chystala vláda celostátní osvětové programy, kontrolu kvality, do níž by měli co mluvit i pacienti, lékařům slibovala místo bodů reálné ceny a přiměřený zisk. Autorem konsolidačního programu byl I. David, ve funkci však ze svých plánů neprosadil takřka nic.

"Ministerstvo zdravotnictví dnes začíná pracovat tam, kde se před dvěma lety skončili. Za ministra Davida totiž došlo k destrukci takových oblastí, jako je např. tvorba standardů či akreditace zdravotnických zařízení," tvrdí někdejší prezident lékařské komory B. Svoboda, který pracuje ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady v Praze.

"Růst nákladů a poklesu kvality zdravotní péče chceme zabránit racionalizačními opatřeními, prioritou vlády bude odstranění trvajících chaosu a libovůle," hlásal volební program strany. Mluvil o tom i nový ministr B. Fišer, když říkal, že hodlá učinit přítrž nekoordinovanému otvírání nových a nových oddělení v jednotlivých nemocnicích, mluvil o nich též ministr, když ve zdravotnických zařízeních plánoval zřízení dozorčích rad... Předsedkyně Občanského

sdružení na ochranu pacientů V. Bošková ovšem tvrdí, že bez speciálního zákona o nemocnicích budou zmíněné dozorčí rady zcela bezzubé. A takový zákon byl plánován nejdříve na rok 2002.

Exministr David, který zveřejnil několik kontrolních závěrů (VZP, Vinohrady, Motol) a odvolal dvě ředitelky nemocnic, by dnes zřejmě znovu řekl, že se důslednou kontrolu snažil, ale "lobbisté" nakonec dosáhli toho, že musel odejít. Jeho aktivity však připomínaly spíše vyřizování osobních účtů než nekompromisní kontroly s jasnými a přesvědčivými závěry.

"Postupoval amatérsky a bohužel se to zvrtilo spíše v klauniádu," zhodnotil ministry kontrolní snahy prezident LK D. Rath.

Když premiér Zeman kritizoval chod zdravotnictví za předchozích vlád, představoval svůj vlastní recept: příškrtné farmaceutické firmy. Během éry ministrů ČSSD žádné převratné změny nenastaly z osmdesáti milionů korun, jimiž loni disponovala VZP, šla každá čtvrtá právě na medikamenty. Některé kroky však vláda podnikla: snížila se marže lékáren a lékaři obdrželi přísné limity na množství léků, jež smějí předepsat.

Dílčí kroky podnikla ČSSD při plnění slibu, že bude prosazovat prevenci a propagovat zdravý životní styl: I. David se ve vládě zasadil o zákon, který omezuje reklamu na cigarety, v dohledné době by měly zdravotní pojišťovny začít hradit pravidelná preventivní vyšetření na rakovinu

tlustého střeva. Na velké osvětové akce, jež by lidem vštěpovaly, co to znamená dbát o vlastní zdraví, však vládě nezbyvá čas ani peníze.

Po opakovaných stávkách lékařů a sester za násobně vyšší platy se zdálo, že je nějaké to procento navíc nemůže uspokojit opak je pravdou, a tak si sociální demokracie může odškrtnout svůj slib, že "bude usilovat o přiblížení poměru mezd zdravotníků k průměrné mzdě k takovému poměru, který je obvyklý v zemích EU", jako víceméně plněný. Lékařské odborové organizace se tváří relativně spokojeně.

"Vždy, když v minulých letech rostly platy zdravotníků, bylo to stejně jako v ostatní rozpočtové sféře. Nyní poprvé porostou rychleji," konstatuje šéf lékařského odborového klubu M. Kubek, podle něhož byl B. Fišer prvním ministrem, který si všiml, že v nemocnicích pracují lékaři a sestry.

Fišerovi kritici naopak tvrdí, že jedině, co se ministromi podařilo, bylo "umlčení nespokojenců" pomocí velkolepých slibů. Prezident Svazu zdravotních pojišťoven V. Kothera hodnotí Fišerovy aktivity takto: "Je ministrem odborářů a nemá šanci resort smysluplně řídit. Dva roky sociálně-demokratického působení ve vládě se nesou ve znamení pomalého, plíživého postátnění."

Jana Smutná

Jak zvýšit debilitu národa ?

Byl schválen „rámecový vzdělávací program“, podle kterého si školy mají vytvářet své vlastní programy, jež pak nahradí dnešní osnovy. Proto příslušnice elity ministr školství Buzková dala svoji dceru studovat na francouzské gymnázium, aby se z jejího potomka nestal debil.

Chtěl bych se podělit o mou zkušenost z jedné výběrové komise pro technickoadministrativní pracovníky OHK. Do výběrového řízení se přihlásilo přes 50 čerstvých absolventů středních škol, kteří studovali dle dosud platných osnov. Nejhorší byli absolventi soukromých škol. Žádný se nedostal do výběrového kola. Je to důsledek, že na těchto školách jsou malé požadavky na vyšší vědomosti. Je veřejné tajemství, že se tamtéž neberou vpotaz dosud platné osnovy.

O trochu lepší státní školy ještě nemají důvod k jásotu, protože i jejich absolventi měli značné mezery. Předvedli, že nemají žádný světonázor. Na doplňující otázky: „Jaký je rozdíl mezi jednoduchým a podvojným účetnictvím? Bude z ekonomického hlediska vstup do EU přínosem nebo mínusem?“, nedokázali odpovědět maturanti škol s ekonomickým zaměřením!

Jak při rámcovém vzdělávacím programu zjistíme úroveň vzdělání? Co bude měřítkem, když už dnes jsou takové rozdíly ve znalostech? Jediným důvodem je větší volnost učitelů. Tak ji dostanou a jediným hodnocením bude ředitelka. Ministerstvo nestanovuje hodiny pro předměty a určuje jen čas na oblasti, do nichž je učivo členěno.

Kontrola dané školy jak plní naši společenskou

objednávku je zcela nemožná. Je úsměvné, že nás vydírají (a budou vydírat) pro své malé platy a při tom naši objednávku neplní! Uvědomují si vůbec, že je platíme z našich daní? Při tom nedokáží naši mládež naučit ani lásce k vlasti. O odborných znalostech raději ani nemluví.

Ředitel Výzkumného ústavu pedagogického Jaroslav Jeřábek volá o prostor pro tvořivost pedagogů. Jakou tvořivost pane řediteli myslíte? Jestliže si myslíte, že ve výrobě mohou pracovat „umělci“ jako ve vládě, pak váš „výzkumák“ je

POZOR REPUBLIKA NA CD! POZOR REPUBLIKA NA CD!

Vážení čtenáři, s potěšením Vám můžeme oznámit, že počínaje lednem 2004 budou k dispozici všechna čísla týdeníku Republika z minulého roku na CD ve formátu pdf (podporovaný programem Adobe Acrobat). Předpokládáme, že tato forma umožní pružnější přístup k obsahu jednotlivých čísel, využití jednotlivých článků pro propagační akce, zvláště před volbami. Cena jednoho CD je i s poštovným a balným 250 Kč. Vše bude vyřizováno formou dobírek. Vaše objednávky směrujte na adresu sekretariátu: RMS, Masarykova 31, Brno 602 00.

Redakce

Dluhy vlády zatěžují naši budoucnost

Premiér Špidla kdysi prohlásil: "Deficit bude takový, jaký budeme potřebovat". Dnešní dluhy jsou ale budoucí, o úroky zvýšené daně, což však politikům pouze v horizontu volebního období nečiní žádný morální problém. Hlavně, že si teď mohou koupit volební podporu, aniž by bezprostředně ztráceli popularitu v důsledku zvyšování daní.

Politický proces se tak podobá tomu, co popisuje trestní zákon v paragrafu 161 o podplácení. "Kdo jinému (zde voliči) v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu (zde funkce) poskytne, nabídne nebo slíbí ..., bude potrestán..."

Na rok 2004 jsou plánovány příjmy státního rozpočtu 754 miliard korun, výdaje 869 miliard, při deficitu 115 miliard. Kdyby se výdaje a příjmy měly od 1. ledna 2004 rovnat, daně a poplatky by vzrostly zhruba o 15 procent. Letos byl deficit plánován ve výši 111,3 miliardy korun, ve skutečnosti bude 132 miliard korun.

Celkový dluh státu letos překročí 513 miliard korun, na konci volebního období v roce 2006 dosáhne 827 miliard. Státní záruky, které se dřív nebo později přemění na přímé zadlužení, odhadovalo Ministerstvo financí k lednu 2003 na

Kopaná ve znamení korupce

I po odchodu známého fotbalového funkcionáře Chvalovského, který skončil ve vazební věznici, což ovšem neznamená vůbec nic, pokračují v české a moravské kopané podivné machinace.

Ministerstvo financí rok co rok vyplácí z republikové pokladny mnohamilionové dotace, z nichž těží bohaté soukromé firmy. Peníze mají nálepku "Veřejně prospěšné účely", jak však byly skutečně využity, stát kontrolovat neumí. Majitelé českého fotbalu se mu totiž zodpovídat nemusí.

Dle zjištění např. uherskohradištskému Synotu tak stát a město postavily stadion za dvě stovky milionů korun. Klub, který patří mezi nejbohatší pětici v první lize, se na stavbě podíleli osmácti miliony. A pro příští rok dostanou České Budějovice devět milionů na umělý trávník, Slovan Liberec si za deset milionů opraví stadion a plzeňská Viktoria přestaví za sedm milionů šatny. Peníze nebudou platit majitelé, dotace jim schválili politici.

Ministerstvo školství, které má přitom příznávu, že využití dotací není schopno zcela ohlídat. Vedle akciové společnosti totiž při klubu obvykle působí i občanské sdružení, jež má na příspěvek nárok. "Není v našich silách dohledat, na co přesně dotace šla. Když to sedí účetně, nezjistíme, když si z dotace postaví třeba psí boudu," potvrdil i náměstek K.Hrdý.

Manažeré, kteří se fotbal v ČR žijí, odhadují, že se v něm ročně protočí miliardová suma. Nejvyšší soutěž ovládají akciové společnosti, které by si na sebe, jako každá soukromá firma, měly vydělat samy. Nejbohatší Sparta ročně hospodáří se 300 miliony, Slávia se 120. Za nimi pak Ostrava, Synot a Teplice se zhruba 70 miliony. To je téměř vše, co lze o tom, jakými penězi kluby disponují a jak s nimi nakládají, zjistit.

A právě Sparta, přesněji "jeji" občanské sdružení, přitom nyní žádá po státu dalších devadesát milionů pro tréninkový areál Strahov. I přesto, že jen letošní úspěchy v lize mistrů obohatí klubovou pokladnu o téměř 200 milionů. Město už do stavby za čtvrt miliardy investovalo třicet milionů, dvacet dal stát. "

O nevinných soudruzích

Kdo měl nedávno možnost sledovat na TV NOVA v pořadu "KOTEL" vystoupení místopředsedy KSČM soudruha Ransdorfa, nestačil se divit. Názory tohoto člověka na budoucí uspořádání státu, v případě vítězství komunistů, však nejsou v žádném případě výplody chorobného mozku. Domnívám se, že jde o chladné a nemilosrdné kalkulace zakukleného stalinisty. Neustále hovořil o tom, jak by zaměstnance přesouval z místa na místo v rámci restrukturalizace hospodářství. To ovšem není nic nového, jak si ještě většina z nás pamatuje z doby socialistického plánování. Člověk musel jít, kam mu určili, a to po dobrém nebo po zlém.

Na otázku moderátorky Jílkové, kam by umístil půl milionu nezaměstnaných, se jen záhadně usmíval. Rovněž tak reagoval na otázku, kde by na rozvoj hospodářství komunisté vzali peníze. Takto záhadně se ovšem usmívali komunističtí předáci již před "únorem 1948". Posléze posílali nezaměstnané do koncentračních táborů. Peníze na hospodářství, ale hlavně pro vlastní kapsu sebrali sedlákům a živnostníkům, které zbavili majetku a rovněž poslali do lágrů. To vše pod záminkou protistátní činnosti. Putovali tam žebraři a mrzáci, aby je nebylo vidět na ulicích a nedělali tak komunismu ostudu. Tato skupina ovšem dopadla daleko hůře, neboť byla téměř úplně vyhubena hodnými komunisty.

Vrcholem arogance byla odpověď na otázku jedné z účastnic pořadu a jejího srovnání nacismu s komunismem. To soudruh striktně odmítl. Nacisté prý vyvražďovali celé národy a komunisté prý to neměli ani v úmyslu a nikdy nic takového neudělali. Soudruh Rans-

301 miliard.

Při přípravě rozpočtu a v průběhu schvalování v parlamentu se v zásadě hovoří pouze o omezování deficitu, což je snižování rychlosti růstu dluhu. Nikde ale není slyšet, kdy se začne snižovat zadlužení. Normálním způsobem už nelze závazky státu splatit. Vláda by totiž musela přestat hromadit nové dluhy, a k tomu existují pouze dvě cesty. Snižet rozsah vnucovaných státních "služeb" a tím omezit výdaje, nebo zvýšit příjmy prostřednictvím daní.

Pravda, vláda nabízí i pohádku o třetí, bezbolestné cestě. Státní výdaje mají vyvolat rychlý růst hrubého domácího produktu, tím i rozpočtových příjmů a umožnit tak budoucí splácení dluhů. Nehleď na to, že se jedná o keynesiánské perpetuum mobile, kde Nic (dluhy) má vytvářet Něco (reálné hodnoty), celá myšlenka stojí na vodě.

Odhad růst HDP (v roce 2004 2,8%, roku 2006 3,6%) působí krajně nereálně. I kdyby se většici Ministerstva financí trefili a bude zachováno poloviční přerozdělování HDP přinese v roce 2004 růst HDP při jeho odhadovaném objemu 2515 miliard korun asi 36 miliard korun nových příjmů. A to bychom museli věřit, že získané pe-

níze půjdou na úhradu starých dluhů a politici je nepoužijí v zájmu svého znovuzvolení. Vždyť ministři přicházeli v závěru přípravy rozpočtu do vlády s tím, že se jim nedostává 30 miliard. Ministerstvo financí reagovalo jako Enron, zbankrotovaná americká firma proslulá falšováním účetnictví, a "nalezlo" v budoucích příjmech dalších 11 miliard korun. A to jsou volby relativně daleko.

Kdyby se od 1. ledna přeměnil státní dluh na úvěr s desetiletou splatností, výdaje státu by musely poklesnout o 115 miliard, dalších 51 miliard korun by zamířilo na jeho umořování, přičemž 27,6 miliardy zaplatíme v příštím roce na úrocích. Kde je započítán blížící se krach penzijního systému, nutnost splatit již zmíněné státní záruky, plánovaný nákup stíhaček, obrněných transportérů, krize zdravotnictví a vysokého školství, zanedbaná síť silnic, chybějící dálnice?

Vše směřuje k tomu, že míra zdanění i rozhodovací programy vlády dále porostou, ale ve zdravotnictví, školství, na dálnicích a jinde budou po občanech požadovány další poplatky v podobě sektorového "zdanění". Na zacpání děr v těchto sektorových socialismech.

Kdo a proč financuje státní dluhy a proč vláda nezbankrotuje? Nákup svých dluhů si stát zajišťuje sám. Jako regulátor kapitálového trhu prohlásil, že investoři jsou povinni rozložit riziko, a zároveň, že jeho dluhy jsou nejbezpečnější. Na základě toho "analytici" penzijních fondů, bank a stavebních spořitelů zamořují jimi spravovaná portfolia rizikovými vládními dluhopisy. Zde také vězí kořeny podpory stavebního a penzijního spoření, kdy stát láká do těchto institucí peníze občanů, a to s pomocí podpory vyplácené z jejich vlastních daní, aby z nich mohl nerušeně čerpat. Silná pozice vlády v roli dlužníka vyplývá z prostého faktu, že v případě problémů může zvýšit daně. Přirovnal bych to k zadluženému pivovaru, který si najednou vymyslí, že má vůči všem lidem v okolí dodatečně pohledávky a pošle si pro peníze exekutory s policií.

Trestní zákon počítá pro "obyčejné lidi", kteří si byť i z vědomé nedbalosti přivodí předlužení tím, že činí vydání hrubě nepřiměřená svým majetkovým poměrům, s citelnými tresty. Bankrotářští politici se ničeho bát nemusí.

PePe

Kam s Kalouskem?

"Možná se ještě namočit, ale hlavně se neutopit," říká si asi v duchu nový předseda KDU-ČSL Kalousek, kterého by Grossova část ČSSD ráda viděla ve vládě, jak řekl Gross: "Aby se taky namočil." Kalousek by o nějakém tom ministerstvu uvažoval, pokud by nebylo na úkor nějakého lidoveckého ministra, s jejichž prací je prý Kalousek spokojen.

Tu přispěchal Gross s lákavou nabídkou, že by se Kalouskovi mohlo přiklepnout ministerstvo zemědělství, ke kterému prý mají lidovci? (opravdu lidová stana) blízko. Možná, že mají

blízko k zemědělství států EU, protože po vstupu do EU zavalí náš trh dotované potraviny ze zahraničí a jelikož je téměř každý občan ČR, který by se rád najedl, nucen počítat každou korunu, dá přednost levnějšímu, tj. dotovanému zemědělským produktům ze zahraničí.

Grossova nabídka ovšem překvapila a naštvála socdemáckého ministra zemědělství Palase, a proto jim Špidla musel domluvit svačinu v pizzerii, na kterou byli pozváni i novináři, před kterými si samozřejmě Standa s Jardou vzájemně vystříhli poklonu, jak dobře prý svá ministerstva

vedou.

A co tedy s Kalouskem? Premiér Špidla neustále mlží svými filozofickými výroky (poslanci za ČSSD, kteří prý nemají alespoň pár semestrů z filozofické fakulty, prý svému předsedovi nerozumí a co teprve "obyčejní prostí voliči...") a tak asi nezbyvá nic jiného, než zřít další ministerstvo. Například Pro politickou přetvářku, kde by pan Kalousek svým kolegům a budoucím politikům ukazoval, kdy je potřeba přitvrdit a kdy zase zabrečet.

Martin Mynařík

... a tak to vidím já

Školní foto z první třídy. Jen pro orientaci poslední řada, druhý zleva.

Již od malička jsem byl radikální, o kraťasech a bílých pokolenkách ani nemluvě.

doc

Okres podle Jakubíka

Je to tak "trochu jiný kraj". Kovový boxer na "silnější ránu" tu mladí lidé nosí po kapsách stejně běžně jako třeba zapalovač. Most a Litvínov. Dvě severočeská města s obrovskou nezaměstnaností, kde řadí party mladistvých "ranařů".

Policie pouze přihlíží. Organizované nájezdy na noční podniky, vydírání podnikatelů trvající už více než dva roky, zřejmě od té doby, kdy v regionu začala dramaticky stoupat nezaměstnanost, která je dnes v Mostě vůbec nejvyšší v zemi. (Každý pátý člověk je bez práce).

Po diskotékových bitkách zůstávají mrtví. Střelba před litvínovským nočním klubem Calypso stála předloni život dva bodyguardy. Z Litvínova se pak násilí přeneslo do Mostu. Výsledkem jsou další dva mrtví, tentokrát před klubem Neprakta. Mezi majiteli podniků zuří neúprosná konkurenční bitva. Aby to majitelé podniků ustáli, platí gangům obvyklou měsíční taxu deset tisíc výpalného. Možná se vám to bude zdát málo, ale když si to vynásobíte nějakými čtyřiceti podniky, tak to už nebudou částky zanedbatelné.

Špičky mostecké a litvínovské radnice se snaží vzniklou situaci ve městech zlehčovat. Ani jeden z primátorů nemá prý žádné podněty o násilí na diskotékách. Situace se prý stabilizovala a vše je pod kontrolou. Další členové radnic mají ovšem jiný názor. "Nic není pod kontrolou, jsem lékař a každý víkend ošetřuji zranění z potyček z nočních podniků", říká litvínovský radní Myšák. Stejný názor má i hejtman ústeckého kraje, který celou věc označil za velký problém s poukázáním na absolutní nezáměr policie.

Sociální pracovníci i místní podnikatelé, kteří nájezdy gangů zažili na vlastní kůži se shodují v jednom místě "galérka" je velmi mladá a pořád se omlazuje. Jsou to všechno kluci mezi 17 a 20 lety. Pro gangy to je výhodnější. Kluci jsou naivní, nemusí jim tolik platit a jsou daleko oddanější. Samozřejmě to souvisí s obrovskou nezaměstnaností. Právě mladí lidé tvoří na Mostecku podstatnou část klientů pracovních úřadů.

Šéf okresní policie v Mostě V. Jakubík k tomu

dodává: "Lidi tady na Mostecku si zvykli nemakat, sociální jistoty mají obrovské. Váží se to, pak to vstane, protože to do práce chodit nemusí. Ceny jsou tu tak nízké, že jim to stačí. A oni pak vyrazí a násilnostmi se baví. Jenže když pak sháníme svědky, žádní nejsou."

Ze školních lavic zamíří rovnou na pracovní úřad každý rok na Mostecku polovina středoškoláků. A právě mladíků kolem dvaceti let se lidé v okrese bojí nejvíce. "Jsou mladí, pitomí, nepřemýšlejí o tom, co dělají a v tím jsou nebezpeční. Klidně vám rozbijou hlavu a ani nevíte proč," nechal se slyšet jeden z místních občanů.

Samotné vydírání majitelů klubů se odehrává vždy podle stejného scénáře. Násilníci si nejdřív podnik obhlédnou a buď si rovnou řeknou o peníze, nebo diskotéku rovnou "vymlátí", a když se to opakuje několikrát, majitelé klub raději zavrou tak, jako třeba v litvínovském klubu Hudý.

Vlastníci velkých diskoték se k placení veřejně nehlásí.

Místní lidé se shodují v tom, že nejvíce výtržnosti pochází od mladíků, pohybujících se kolem litvínovského podnikatele Macháčka, kterého pak označují za člověka, z něhož mají strach. Sám Macháček se tomu jen směje.

Protože útoky trvají už dva roky, policie tvrdí, že až na ojedinělé výjimky nejsou lidé ochotni svědčit. Sami obyvatelé jsou jiného názoru. Policie prý nemá zájem něco vyšetřit. "Zažil jsem policii v akci a vlasy by vám z toho vstávaly hrůzou. Přijelo sem sedm maniků a poldové, které jsme přivolali, jim ani nezkontrolovali občanky," říká jí místní.

Podnikatel M. Láter má na policii ještě horší vzpomínku. Když se rozhodl svědčit o jedné z potyček, stal se terčem útoku, který přežil jen díky své kondici. O jeho svědectví "unikly" informace z policie. Vznikla tu tak zvláštní provázanost mezi policií a gangy.

Šéf mostecké policie Jakubík trvá na svém: "Ne všichni policajti jsou přece grázlové. Ať ty lidi přijdou sem a řeknou nám do protokolů koho se to týká. Jinak se dál nedostaneme."

Lidé na nečinnost policie reagují po svém. Většinou se ozbrojují.

A tak nám tu vzniká začarovaný kruh. Policie se dožaduje svědectví, svědkové se bojí vypovídat a účastníci víkendových zábav v klubech pravidelně končí v nemocnicích a podnikatelé dál platí za "ochranu".

Situace v našem státě směřuje, od listopadu 89, pouze k jedné věci zaměstnat zcela občany starostmi o holé živobytí a přežití tak, aby neměli čas sledovat, co se zde děje. Všechno totiž souvisí se vším!

Zatím se ovšem dostáváme do situace, kdy pětatřicetiletý podnikatel vlastní v Mostě a Litvínově bezpečnostní agenturu, tržnici a několik barů. V obou městech má pověst šéfa gangu, který si násilím podrobuje diskotéky a kluby v regionu. Možná má také prsty v nedávném přepadení klubu Neprakta, které skončilo střelbou. Okresní policejní ředitel Václav Jakubík jej ocenil slovy: "Pan Macháček si umí zajistit pořádek."

Bývalý náměstek policejního prezidenta V. Jakubík, který se proslavil stíháním předsedy naší strany za projev při podpisu Českoněmecké deklarace, se stal ředitelem policie na Mostecku před téměř dvěma lety. Za tu dobu přibývá v Mostě a Litvínově násilných střetů mladých lidí na diskotékách a vydírání podnikatelů.

Jenže svědci se bojí. Z policie unikají informace a to zřejmě nejen v případě M. Látera, kterého málem zabil. Sám Jakubík unikl příznavě, ovšem dodává, že ač byly k dispozici určité indicie, nic se neprokázalo. Zároveň upozorňuje, že všichni policisté nejsou gauneři a kdyby týden co týden kluby a diskotéky procházeli, nastala by situace, kdy by zákazníci utekli. Pak by podnikatelé mohli kluby zavřít.

Statistiky naznačují, že situace v regionu zásadně nevybočuje. Realita je ovšem jiná. Obtížně zastavitelný koloběh strachu, nenávisť a nedůvěry, tvořící spolu se sociálními problémy třaskavou směs, je na severu Čech nastartován důkladně. Pokud někdo hledal zápalku, pak je Jakubík na svém místě. **J.P.**

Volby skutečně rovné, přímé a tajné?

Odpověď najdeme v Listině základních práv a svobod, která je součástí naší Ústavy. Konkrétně článek č. 23. "Občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a svobod, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny."

Za 15 let nového režimu získala naše veřejnost již tolik zkušeností, že ve své většině odmítá podporovat politiku vlády a odmítá dokonce hlasovat ve volbách. Jaké má důvody? Vláda a parlament nehájí zájmy svých občanů! Vládní i parlamentní činitelé jednají v rozporu s platnou ústavou. Důkaz? Volební zákon.

Ústava čl. 2: LID JE ZDROJEM VEŠKERÉ MOCI VE STÁTĚ.

Ústava čl. 6: Politická rozhodnutí vycházejí z vůle většiny vyjádřené svobodným hlasováním.

Oba tyto články Volební zákon nerespektuje. Není v souladu ani s dalším článkem Ústavy č. 18: "Volby se konají tajným hlasováním na základě všeobecného, rovného, přímého volebního práva". Volební zákon porušuje článek ústavy č. 6. Připouští platnost voleb, i když se k volbám dostaví méně než 50% voličů. To je potlačení základního principu demokracie, kdy rozhoduje většina! Volby do senátu rozhodlo 20 - 30% voličů a jsou platné!!!

Občané nemají rovné volební právo. K volbám nejsou připuštěny občané těch stran, které nezaplátí finanční kauci mnoho tisíc Kč. Je to jasná diskriminace, selekce ve prospěch velkých a bohatých stran, které mimo to dostávají miliony od státu, z našich daní. Jedná se též o nerovnou soutěž v předvolebních kampaních, kdy televize, tisk i rozhlas je vyhrazen zase jen pro ty velké a bohaté. Důsledek těchto skutečností je pak porušení čl. 21 Listiny práv a svobod, kde je stanoveno, že "občané mají právo za rovných podmínek přístup k voleným a jiným veřejným funkcím". Šprýmař by řekl, "právo ano, ale možnost ne"! Jak může mít občan rovný, stejný přístup do televize, když ho nemají ani poslanci a představitelé mimoparlamentních politických stran a hnutí. Ti všichni jsou před volbami, ale i po celý rok bojkotováni a záměrně umlčovani. A ještě jsou vystaveni posměchu, že o nich nikdo neví.

Lidé odmítají politiku jen pro boháče, pro novou buržoazii.

Volební zákon nezaručuje ani přímou volbu občanů. Volební výsledky se všelijak přepočítávají, upravují a nejsou respektovány skutečné počty hlasů. Hospodářské noviny v roce 2002 zveřejnily: "Získaný počet hlasů se podělí dříve lichými, nyní sudými čísly (vydělí se počtem platných kandidátů na volební listině a vynásobí počtem volených mandátů. Výsledek je jakýsi "virtuální" zisk, který se pak dále porovná s celkovým počtem hlasů, odevzdaných pro všechny volební strany a jen těm, kteří dosáhnou více jak 5% se pak přidělí mandáty."

Jaké to má výhody? Vynikající a přímo superdemokratické! Strana, která získá např. 4% hlasů je na tom hůře, než strana, která získá 3,5% hlasů, ale po přepočtu získá virtuální zisk 7%. Tim získá 1 nebo 2 mandáty, zatím co první strana vyjde naprázdno. A o to přece jde. Občané hlupáci si nesmí myslet, že jejich hlasy jsou rozhodující.

Volební zákon nezaručuje ani tajné volby. Většina tisku zveřejňuje s výsledky voleb i počty, kolik voličů volilo dle vzdělání, zda s maturitou, nebo bez, kolik bylo prvovoličů, kolik žen a mužů, mládeže, vojáků, podnikatelů, obyvatel měst nebo venkova. Takové podrobnosti a dokonce s rozdělením i do politických stran. Samozřejmě se zdůrazněním, že ty velké strany volili lidé převážně s vysokoškolským vzděláním a ty ostatní jen ta spodina. I v tom je jasný psychologický záměr podporovat pouze předem vybrané politiky. Tyto údaje nemohou být pravdivé, pokud nebyly již připravené předem a anketa, průzkum několika jedinců nemůže vyjadřovat skutečný stav všech voličů.

Dalším, zásadně špatným rozhodnutím volebního zákona je sestavení Ústřední volební komise pouze z jedné strany.

Pokračování v čísle 7

... a tak to vidím já

Období mládí a vzrůstu, každá doba má svoji délku vlasů

Blahopřání

Dne 9. února 2004 oslavil spoluzakladatel MO Republikánů ve Vrbně pod Pradědem pan Karel Dvořák 55 let. Do dalších let Ti přejeme pevné zdraví, štěstí a osobní pohodu. **Za MO Cyril Malec**

Oznámení

V sobotu dne 14. února se koná celostátní porada vedení Republikánů MS. Zahájení výjimečně v 10 hodin. Místo konání jako tradičně kino Ostrov, Havlíčkův Brod. Účast všech členů vedení je povinná. K dispozici budou propagační materiály.

UPOZORNĚNÍ NEPŘEHLÉDNĚTE-NEPŘEHLÉDNĚTE-NEPŘEHLÉDNĚTE

Abychom přiblížili názory, vystupování, program i lidskou tvář předsedy Liberálně demokratické strany Ruska pana V. V. Žirinovského připravili jsme soubor materiálů jako jsou jeho knihy, články, audiokazety, například s písněmi v jeho osobním přednesu apod. Zájemci se mohou obrátit na adresu redakce nebo kteréhokoliv sekretariátu.

Pravidelné schůzky RMS okresu České Budějovice se konají vždy první pondělí v měsíci od 16,00 hodin v restauraci Metropol, Senovážné nám., České Budějovice.

Jsou vítáni všichni příznivci Republikánů MS. **MUDr. Vladimír Vaňata
Předseda okresní organizace RMS**

MO RMS Bruntál vyzývá sympatizanty a zájemce o členství nebo spolupráci, občany Bruntálu a okolních obcí, aby v případě svého zájmu kontaktovali vedení MO na následujících tel. číslech:

Vasil Gašpar - předseda, tel: 602 525 683
Mgr. Karel Mašlík - místopředseda, tel: 604 821 286

Vítáme každou pomoc a těšíme se na spolupráci!